

NÉHÁNY SZÓ A SZERZŐTŐL

AZ IDŐ EGY FOLYAMATOS VALÓSÁG – fonál, ami a születés és a halál közötti távolság fölött feszül.

Az események azonban inkább olyanok, mint egy perzsaszőnyeg – ezernyi szín pompás cérnaszál, amelyeket bonyolult mintákká és képekké szőttek össze. Bármely arra irányuló kísérlet, hogy az eseményeket pontosan időrendbe tegyük, olyan lenne, mintha kihúzkodnánk a szálakat, és egyiket a másik után a padlóra fektetnénk. Talán egyszerűbb lenne, de eltűnne belőle a mintázat.

A könyvben elbeszélte történetek a legjobb emlékezetem szerint valók, Izraelben, a megszállt területeken töltött életem vad forgatagából válogatva, melyeket úgy szőttem össze, ahogy megtörténtek – egymást követően és egyidejűleg.

A hivatkozások, jegyzetek valamint az arab nevek és kifejezések magyarázata miatt a függelékben szerepel egy kivonatos kronológiai jegyzék, szójegyzékkel és a könyvben szereplő személyek felsorolásával együtt.

Biztonsági okokból sok részletet szándékosan kihagytam az izraeli biztonsági szolgálat, a Sin Bét fedett akcióinak beszámolójából. A jelen könyvben nyilvánosságra hozott információk semmilyen módon nem veszélyeztetik a terrorizmus ellen vívott globális küzdelmet, melyben Izrael vezető szerepet játszik.

Végül, *A Hamasz fia*, csakúgy, mint a Közel-Kelet története, tovább folytatódik. Arra kérem, ne veszítsük szem elől egymást, látogassa meg a blogomat a <http://www.sonofhamas.com> címen, ahol betekintést nyerhet a legújabb helyi fejleményekbe. Itt friss híreket is közlök arról, amit az Úr cselekszik a könyv által és a családom életében, valamint beszámolok arról, hogy merre is vezet Ő ma engem.

– MHJ

ELŐSZÓ

A KÖZEL-KELETI BÉKE már több mint öt évtizede a diplomaták, miniszterelnökök és elnökök Szent Grálja. A világ színpadán megjelenő minden új szereplő azt gondolja, hogy majd ő fogja megoldani az arab-izraeli konfliktust. Persze mindegyikük épp oly szánalmasan és totálisan belebukik, mint az elődeik.

Tény, hogy kevés nyugati ember ismeri igazán a közel-keleti helyzet bonyolultságát és az ott élő népeket. Én azonban ismerem – egy egészen egyedi látószögnek köszönhetően. Amint talán tudják, én annak a régióknak és annak a konfliktusnak a fia vagyok. Az iszlám gyermeke és egy terrorizmussal vádolt apa fia vagyok. Egyúttal Jézus egyik követője is.

Mire 21 éves lettem, olyan dolgokat láttam, amelyeket bárcsak soha senkinek ne kellene látnia: a legsötétebb nyomort, a hatalommal való visszaélést, kínzást és halált. Tanúja voltam olyan közel-keleti csúcsvezetők színpadok mögötti ügyleteinek, akikkel tele vannak az újságok főcímei szerte a világon. A Hamasz legmagasabb szintjein is bizalommal voltak irántam, és részt vettem az úgynevezett intifádaiban. Izrael legrettegettebb börtön-létesítményének legmélyén tartottak fogva. És amint látni fogják, olyan döntéseket hoztam, melyek árulónak tettek azoknak az embereknek a szemében, akiket szeretek.

Valószínűtlen utazásom sötét helyeken át vezetett, és rendkívüli titkok váltak hozzáférhetővé számomra. E könyv lapjain végre feltárok néhány ilyen régóta rejtegetett titkot, olyan események és folyamatok leleplezése által, melyekről eddig csak egy maroknyi, homályba burkolózó egyén tudott.

Ezeknek az igazságoknak a nyilvánosságra hozatala minden bizonnyal megbotránkozást kelt a Közel-Kelet egyes területein, de reményeim szerint a vigaszt és a múlt lezárását is elhozza azoknak a családoknak, melyek hozzátartozói áldozatul estek ennek a szűnni nem akaró konfliktusnak.

Manapság, amerikaiak között forgolódva, úgy látom, hogy sokaknak sok kérdése van az arab-izraeli konfliktusról, de nagyon kevés válasza és még kevesebb helytálló információja. Ilyen kérdéseket tesznek fel:

- „Miért nem tudnak kijönni egymással az emberek a Közel-Keleten?”
- „Kinek van igaza – az izraelieknek vagy a palesztinoknak?”
- „Tulajdonképpen kié a földterület? Miért nem költöznek a palesztinok más arab országokba?”
- „Miért nem adja vissza Izrael az 1967-es hatnapos háborúban nyert földterületeket és ingatlanokat?”
- „Miért él még ma is sok palesztin menekülttáborokban? Miért nincs saját államuk?”
- „Miért gyűlölik ennyire a palesztinok Izraelt?”
- „Hogyan tudja Izrael megvédeni magát az öngyilkos merénylőkkel és a gyakori rakétatámadásokkal szemben?”

Ezek kivétel nélkül jó kérdések. Egyikük sem érinti azonban az igazi kérdést, a probléma gyökerét. A jelen konfliktus egészen Sára és Hágár ellenségeskedésére vezethető vissza, amelyről a Biblia első könyve számol be. A politikai és kulturális tények megértéséhez azonban nem kell sokkal távolabb tekintenünk az I. Világháború következményeinél.

Amikor véget ért a háború, a palesztin területek, amelyek évszázadok óta a palesztin nép otthonául szolgáltak, Nagy-Britannia fennhatósága alá kerültek. A brit kormánynak pedig nem mindennapi

elképzelése volt a területtel kapcsolatban, melyet az 1917-es Balfour-nyilatkozat fogalmaz meg: „Őfelsége kormánya jóindulatúlag tekint a zsidó nemzeti haza megteremtésére Palesztinában.”

A brit kormány bátorítására zsidó emigránsok százezrei özönlöttek a palesztin területekre, elsősorban Kelet-Európából. Az arabok és a zsidók közötti összeütközések elkerülhetetlenek voltak.

Izrael 1948-ban önálló állammá lett. A palesztin territóriumok azonban megmaradtak ugyanannak, amik voltak – nem független territóriumoknak. A rendnek legalább a látszatát megőrző alkotmány nélkül a vallási törvény válik a legfőbb tekintéllyé. Amikor azonban mindenki szabadon értelmezheti a törvényt, és tetszésének megfelelően szerezhet annak érvényt, az káoszhoz vezet. A külvilág számára a közel-keleti konfliktus egyszerűen csak kötélhúzás egy kis földsávért. Az igazi probléma azonban az, hogy eddig még senki sem értette meg az igazi problémát, aminek az lett az eredménye, hogy a tárgyaló felek, Camp David-től Oslóig, bizakodóan rakosgatják sínbe egy szívbeteg páciens végtagjait.

Szeretném, ha megértenék, hogy nem azért írtam meg ezt a könyvet, mert intelligensebbnek vagy bölcsebbnek gondolom magam a korszak nagy gondolkodóinál. Nem vagyok az. Hiszem azonban, hogy Isten egy páratlan rálátást adott azáltal, hogy egy szemmel láthatóan megoldhatatlan konfliktus több oldalára is odahelyezett. Az életem is olyan megosztott lett, mint az a viharvert kis földdarab a Földközi-tenger partján, amelyet egyesek Izraelként, mások Palesztinaként, megint mások pedig megszállt területekként ismernek.

A következő oldalakkal az a célom, hogy tisztázzam a tényeket egyes kulcseményekkel kapcsolatban, feltárjak bizonyos titkokat, és ha minden jól megy, reménységet adjak arra nézve, hogy a lehetetlen megvalósítható.

Első fejezet

FOGSÁGBA ESÉSEM

1996

KIS FEHÉR SUBARUMMAL egy beláthatatlan kanyarba értem azon a szűk úton, amely a ciszjordániai Ramallah városán kívül egy főútra vezetett. Finoman a fékpedálra léptem, lassan közeledtem a Jeruzsálembé vezető utakat tarkító számtalan ellenőrzőpontok egyikéhez.

– Motort kikapcsolni! Autót leállítani! – kiáltotta valaki tört arab-sággal.

Váratlanul hat izraeli katona ugrott elő a bokrokból és vette körül az autót. Mindegyiknél géppisztoly volt, melyek mind a fejemet vették célba.

Rémület fojtogatta a torkomat. Leállítottam az autót, és kidobtam a kulcsokat a nyitott ablakon.

– Kifelé! Kifelé!

Egy pillanatig sem vesztegetve idejét, az egyik férfi feltépte az ajtót és a poros földre lökött. Szinte arra sem maradt időm, hogy eltakarjam a fejemet, máris ütlegelni kezdtek. Miközben azonban igyekeztem megvédeni az arcomat, a nehéz katonabakancsok gyorsan más célpontokat találtak maguknak: a bordáimat, a veséimet, a hátamat, a nyakamat és a koponyámat.

Ketten közülük felrángattak a földről és az ellenőrzőponthoz vonszoltak, ahol egy betonbarikád mögött térdre kényszerítettek. Egy

túlságosan szorosra húzott, éles szegélyű kábelkötöző pánttal hátra kötötték a kezemet. Valaki bekötötte a szememet és egy dzsip hátuljába, a padlóra lökött. Dühtől vegyes félelemmel azon tűnődtem, hová visznek és vajon mennyi időre. Alig múltam 18 éves, csak néhány hét választott el az érettségi vizsgától. Mi fog velem történni?

Viszonylag rövid autózás után a dzsip lassított, majd megállt. Az egyik katona kihúzott a dzsip hátuljából és levette a kötést a szememről. Az erős napfénytől hunyorogva felismertem, hogy az Ofer Katonai Bázison vagyunk. Izraeli védelmi bázisként Ofer volt az egyik legnagyobb és legbiztonságosabb katonai létesítmény Ciszjordániában.

Ahogy a főépület felé haladtunk, jó néhány páncélozott harckocsi mellett mentünk el, melyeket vízhatlan vászonponyvák takartak. Mindig is izgattak ezek az óriás halmok, amikor a kapukon kívülről láttam őket. Hatalmas, túlméretezett sziklatömböknek tűntek.

Bent az épületben egy orvos fogadott bennünket, aki futólag megvizsgált, nyilván meg akart győződni afelől, hogy bírni fogom a kihallgatást. Valószínűleg megfeleltem, mert percekben belül újra megbilincseltek és ismét bekötötték a szememet, majd visszalöktek a dzsipbe. Amint próbáltam úgy fordítani a testem, hogy az elférjen azon a kis területen, amit egyébként a lábaknak szántak, egy nagydarab katona egyenesen a csípőmre taposott a csizmájával, és M16-os rohampuskájának csövét a mellkasomhoz nyomta. Forró, bűzös benzingőz terjengett a jármű padlóján, ami arra kényszerített, hogy tartsam csukva a szám. Minden alkalommal, amikor változtatni próbáltam kényelmetlen testhelyzetemen, a katona még mélyebben a mellembé döfte a puskacsövet.

Hirtelen égető fájdalom nyilallt a testembe és a lábujjaim görcsbe rándultak. Olyan volt, mintha egy petárda robbant volna fel a koponyámban. Az erős ütés az első ülésről jött, és én ráeszméltem, hogy az egyik katona a puskatussal ütött fejbe. Mielőtt azonban megvédhettem volna magam, újból ütött, ezúttal még erősebben, és a szemem közé. Próbáltam kitérni előle, de a katona, aki addig zsámolyként használt, felrángatott.